

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.231/2023/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (lakcím nélküli) felperesnek – a Nagykanizsai 2. számú Ügyvédi Iroda (Alperes 1 jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Bakonyi István ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Alperes1 Címe) I. rendű, a Szigeti, Raszler, Kulicity Ügyvédi Iroda (Alperes 2 jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Miklós Márton ügyvéd) által képviselt **Alperes2** (Alperes2 Címe) II. rendű alperesek ellen munkabér és sérelemdíj megfizetése tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 20.M.70.291/2023/15. sorszámú ítélete ellen a felperes által 20. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezést megváltoztatja azzal, hogy az I. rendű alperesre vonatkozó 540.000 (ötszáznegyvenezer) forint + áfa, továbbá a II. rendű alperesre vonatkozó 13.200 (tizenháromezer kétszáz) forint + áfa útiköltség megfizetésére irányuló kötelezést mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 76.200 (hetvenhatezer-kétszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A 227.200 (kétszázhuszonhétézer kétszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. szeptember 6. napján meghozott 20.M.70.291/2023/15. sorszámú ítéletével elutasította a keresetet és a felperest az I. rendű alperes javára 120.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj, továbbá 540.000 forint + áfa útiköltség, a II. rendű alperes javára 108.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj és 13.200 forint útiköltség, mint perköltség megfizetésére kötelezte.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2020. október 12. napján egyszerűsített foglalkoztatás kereteiről szóló megállapodást kötött a II. rendű alperessel az egyszerűsített foglalkoztatásról szóló 2010. évi LXXV. törvény (a továbbiakban: Eft.) alapján.

[3] E megállapodás alapján a felperes 2021. január 22-én, továbbá február 1-5. között, március 3. és 7. között, illetve 30-31-én, április 1., 2., 4. napján, 6-8. között és 11-én végzett munkát a II. rendű alperes részére. A felperes a munkát az I. rendű alperes telephelyén végezte, de közöttük nem jött létre munkaviszony és munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony sem. 2021. május 3-át követően a felperes az alperesek részére nem végzett munkát.

[4] Az elsőfokú bíróság az előbbi tényállás alapján vizsgálta a felperes keresetét, amelyben az I. rendű alperes vonatkozásában 2015. május és június hónapra 480.000 forint munkabér, továbbá 200.000 forint sérelemdíj megfizetését kérte. A sérelemdíj iránti igényét a magánélethez való jog megsértésére alapította, arra hivatkozva, hogy az I. rendű alperes egyik munkavállalójával, Alkalmazottl nevelvel kialakult személyes konfliktus miatt nem biztosítottak a továbbiakban munkát az I. rendű alperesnél. A II. rendű alperessel szemben a 2021. július 1. és 2022. március 31. közötti időszakra 9 havi elmaradt munkabér megfizetését kérte 2.160.000 forint összegben.

[5] Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 508. § (1) bekezdése és a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 201. § (1), (2) bekezdése, 202. §-a, továbbá a 217. § (1), (2) és (5) bekezdése alapján kifejtette, a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesekkel munkaviszonyban vagy munkaerőkölcsönzésre irányuló munkaviszonyban állt.

[6] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a törvényi szabályozás értelmében munkaerő-kölcsönzés estén a munkavállaló a kölcsönbeadó munkavállalóval létesít munkaviszonyt. A kölcsönbeadó és kölcsönvevő munkáltató között pedig létrejön egy megállapodás annak érdekében, hogy a kölcsönbeadó a munkaerőt kikölcsönözze a kölcsönvevő munkáltató számára. A munkaviszonnyal összefüggő igényeit a munkavállaló elsősorban a vele munkaviszonyt létesítő kölcsönbeadó munkáltatóval szemben tudja

érvényesíteni és ez a munkáltató gyakorolja a munkaviszony létesítésével, megszüntetésével kapcsolatos jogokat, őt terhelik a munkabérfizetéssel kapcsolatos kötelezettségek is.

[7] A bizonyítási eljárás adatai alapján nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a felperes és az I. rendű alperes között pontosan milyen jogviszony jött létre. A kereseti állítást alátámasztó bizonyítékok hiányában, a felek között nem bizonyított munkaviszony létrejött. Az I. rendű alperes úgy nyilatkozott a perben, hogy kölcsönvevő munkáltatónak minősült, azonban az eljárás során ezt alátámasztó okirati bizonyítékok becsatolására nem került sor és a felperes sem tudott ezzel összefüggő tényállítást, illetve okirati bizonyítást tenni a kölcsönbeadó munkáltató kilétére vonatkozóan. Figyelemmel arra, hogy a felperes munkabérrel összefüggő igénye munkaerőkölcsönzés esetén nem a kölcsönvevő, hanem a kölcsönbeadó munkáltatóval szemben érvényesíthető, kölcsönvevő munkáltatóként az I. rendű alperes semmiképp nem volt marasztalható a munkaerőkölcsönzésben érintett másik munkáltató perben állása nélkül.

[8] A II. rendű alperest illetően az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperessel a becsatolt okirat szerint létrejött egy megállapodás az egyszerűsített foglalkoztatás kereteire vonatkozóan. Erre a jogviszonyra azonban nem alkalmazhatók teljeskörűen az Mt. szabályai, mert azok mellett az Eft. törvény is irányadó volt, amelynek 2. § 3. pontja szerint az egyszerűsített foglalkoztatás keretében az alkalmi munkaviszony létesítésének időbeli korlátai vannak. Ezt meghaladó időtartamban nincs lehetőség további foglalkoztatásra, ezért ebből a jogviszonyból további munkabérfizetési kötelezettség sem keletkezik. A II. rendű alperes és a felperes között egyszerűsített foglalkoztatási jogviszony volt, ezért nem lehetett a határozatlan idejű munkaviszonyra irányadó szabályokat alkalmazni, továbbá a II. rendű alperesnek a ledolgozott és általa megfizetett munkanapokon túlmenően további bérfizetési kötelezettsége nem állt fenn a felperes irányában.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes által becsatolt okirati bizonyítékok és a felperes perbeli nyilatkozatai alapján sem tudta megállapítani, hogy a felperes és az alperesek között munkaviszony állt fenn. Önmagában egy okiratban a munkavállaló elnevezés használatából ugyanis nem következett, hogy a felek között munkaviszony jött létre a törvényi feltételek hiányában. A Gazdasági társaság1 képviselője által írt elektronikus levelek csupán azt igazolták, hogy a felperesnek további cégekkel, így a Gazdasági társaság1-vel is egyszerűsített foglalkoztatásra vonatkozó megállapodása volt és ez alapján alkalmi munkavállalóként foglalkoztatták.

[10] A munkaviszony során a munkáltatót foglalkoztatási kötelezettség terheli és köteles a munkavállalót munkával ellátni, a munkavállalónak pedig rendelkezésre állási, munkavégzési kötelezettsége van, mely során a kijelölt munkahelyen, az adott időtartamban, munkára képes állapotban meg kell jelenni és a munkáltató rendelkezésére kell állni. A munkaviszonyra jellemző ezen alapvető jogosultságok és kötelezettségek azonban a perbeli felek között nem voltak megállapíthatóak.

[11] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a keresetet elutasította és a felperest kötelezte a pernyertes alperesek perköltségének a megfizetésére, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) és b) pontjai és a Pp. 82. § (1) bekezdése alapján. Az alperesek költségfelszámításának része volt az útiköltség. Ezen kívül figyelembe kellett venni a kifejtett ügyvédi tevékenységet, az ügy bonyolultságát, a megtartott tárgyalások számát, melyek alapján az elsőfokú bíróság a felszámított perköltséget nem találta eltúlzottnak.

A felperes fellebbezése

[12] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes fellebbezést terjesztett elő, melyben elsődlegesen elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek helytadó érdemi döntés meghozatalát kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítására irányult, „a további érintett gazdasági társaságok perbevonásának előírásával”.

[13] A felperes fellebbezése indokolásában kifejtette, az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az I. rendű alperessel nem állt fenn semmilyen munkavégzésre irányuló jogviszonya. Az elsőfokú eljárás során az eljáró bíró kizárására irányuló kérelmében részletesen indokolta, hogy a bíróság a 2023. június 7-i tárgyaláson milyen kijelentést tett a becsatolt okirati bizonyítékok értékelése körében. Ezzel kapcsolatban vitatta, hogy a hivatkozott iratok nem támasztanak alá semmilyen jogviszonyt és fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontját.

[14] Bizonyítékként kérte figyelembe venni, az I. rendű alperes törvényes képviselője írásban nyilatkozott a foglalkoztatásról, arról, hogy a felperes a cég munkavállalója volt. Az iratot képviselő az I. rendű alperes törvényes képviselője írta alá. Az elsőfokú bíróság ezt az iratot önkényesen semmisnek tekintette és részrehajlóan bírálta el az ügyet.

[15] A felperes kérte figyelembe venni a keresetlevélhez mellékelt megállapodásokat, amelyekből megállapítható, hogy három gazdasági társasággal a II. rendű alperessel, továbbá az Szövetkezet1-vel és a Gazdasági társaság1-vel is létrejött egy megállapodás munkaerőkölcsönzésre. Erre vonatkozóan is részletesen kifejtette az álláspontját az elsőfokú eljárás során, amely szerint egyértelműen megállapítható a szerződésekből, hogy munkaerőkölcsönzésre irányuló jogviszony jött létre az előbbi társaságokkal. Ezek a cégek kölcsönbeadók voltak, kölcsönvevő cégnek pedig az I. rendű alperes minősült. Az elsőfokú bíróság ezeket a bizonyítékokat is figyelmen kívül hagyta és elfogadhatatlan indokkal azt állapította meg, hogy nem bizonyított az I. rendű alperes és a felperes közötti munkaviszony fennállása.

[16] A II. rendű alperessel létrejött írásbeli megállapodásban egyebek mellett arról is rendelkeztek, hogy a munkáltató bármikor jogosult kölcsönzéses jogviszonnyal való foglalkoztatásra, előre egyeztetett időpontokban. Ez a rendelkezés az előbbieken megjelölt másik két céggel kötött megállapodásnak is részét képezte.

[17] A felperes a fellebbezésében az anyagi pervezetéssel összefüggő hiányosságokra, mulasztásokra is hivatkozott. E körben előadta, hogy az elsőfokú bíróság prejudikált, amikor előzetesen értékelte a felperes által megjelölt okirati bizonyítékok bizonyító erejét. Ezt igazolja a 10. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv. Az elsőfokú bíróság azt is alaptalanul rögzítette a tárgyalási jegyzőkönyvben, hogy a törvényes képviselő írásbeli nyilatkozata arról, hogy a felperes a munkavállalójuk nem bizonyítja a munkaviszony fennállását. Ezt a releváns bizonyítékot úgy tekintette az elsőfokú bíróság, hogy az semmit nem igazol.

[18] Tévesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a kereseti állítások hiányosak, továbbá a kölcsönbeadó személye nem azonosítható be. A szerződéses rendelkezések alapján ugyanis megállapítható, hogy a kölcsönbeadó munkáltatók és a felperes között létrejött egy írásbeli megállapodás. A felperes mindhárom munkaerőkölcsönző cégre vonatkozó szerződést becsatolta, ezen kívül okirati bizonyítékot csatolt a munkabérek átutalására vonatkozóan is.

[19] Az elsőfokú bíróság nem adott kellően részletes tájékoztatást a felperesnek annak ellenére, hogy jogi képviselő nélkül járt el. A keresetlevél kitöltésében és egyes nyilatkozatok megtételében kapott segítséget a jogsegélyszolgálattól, egyebekben azonban jogi képviselő nélkül járt el.

[20] Az elsőfokú bíróság a felperes nyilatkozatait a Pp. 110. § (3) bekezdése megsértésével nem a tartalmuk szerint értékelte. A felperesi előadásokból ugyanis egyértelműen megállapítható a Gazdasági társaság1, az Szövetkezet1, továbbá az I. és II. rendű alperesek egységes érintettsége, amit a felperes bizonyítékokkal is alátámasztott. A munkaszerződés megkötésével kapcsolatos mulasztás ezen társaságok részéről valósult meg a felperes sérelmére.

[21] Az elsőfokú bíróság arról sem adott megfelelő tájékoztatást a perben, hogy a munkaerőkölcsönzéssel kapcsolatos szabályok vizsgálata, a tényállás tisztázása érdekében további két alperes perbevonása szükséges. Ezzel kapcsolatban lényeges tény, hogy mindhárom megállapodás ugyanazon a napon jött létre és kettő cégnek ugyanaz a székhelye. Kapcsolattartóként ugyanazok a személyek működtek közre a felperes foglalkoztatása során. Gazdasági társaság1 képviselője 2021. július 6-án e-mailben mind a három kölcsönbeadó cég nevében küldött a foglalkoztatással kapcsolatos táblázatot a felperesnek. Ez is alátámasztja, hogy összefüggés van a három munkaerőkölcsönzéssel foglalkozó társaság között és e társaságok a felperest egymást váltva jelentették be munkavégzésre.

[22] A felperes a 20.M.70.291/2023/10. sorszámú jegyzőkönyv alapján a Pp. 237. §-a megsértésére is hivatkozott. Az általa becsatolt okirati bizonyítékok és a nyilatkozatok tartalom szerint való értékelése alapján indokolt lett volna a másik két munkaerőkölcsönzéssel foglalkozó társaság perbevonása, illetve erről tájékoztatást adni a felperesnek, a perbevonás elmaradása következményeire is kiterjedően. Az elsőfokú bíróság azonban ezzel szemben azt közölte a tárgyaláson, hogy a további alperesek perbevonásának nincs értelme. Arra is hivatkozott, hogy a II. rendű alperes nem tekinthető kölcsönbeadó munkáltatónak, kizárólag egy egyszerűsített foglalkoztatás feltételei állnak fenn. Az ezzel kapcsolatos bírósági megállapítás azonban a bizonyítékokkal is ellentétben állt, mellőzve a felperes azon nyilatkozatát, amely szerint a három társaság lényegében felváltva foglalkoztatta.

[23] A felperes fellebbezésében vitatta a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezést is, annak összegét eltúlzottnak találta, az nem állt arányban a jogi képviselők által kifejtett ügyvédi munkával és a pertárgyértékkel, továbbá útiköltségként is irreális összeget számoltak fel.

[24] Az elsőfokú bíróság részéről tisztességtelen volt az elsőfokú eljárás, amihez hozzájárult, hogy a kizárás iránti kérelmet a másodfokú bíróság elutasította. A felperes a fellebbezésében e végzéssel szemben is panaszt terjesztett elő.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme

[25] Az I. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását.

[26] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, mely szerint az I. rendű alperes és a felperes között nem jött létre munkaviszony, ebből következően az I. rendű alperest munkabér fizetési kötelezettség sem terheli. Lényegében a felperes a fellebbezésében sem hivatkozik munkaviszony fennállására, hiszen azt állítja, hogy a munkaerőkölcsönzésre irányuló jogviszony állapítható meg a II. rendű alperes és egyéb cégek közreműködésével. A felperes tehát nem állítja, hogy az I. rendű alperessel munkaviszony jött létre. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg az ítéletben, hogy munkaviszony hiányában az I. rendű alperes nem volt kötelezhető.

[27] Azt is helyesen rögzítette, hogy a becsatolt iratok az egyszerűsített foglalkoztatással összefüggő megállapodást támasztották alá, munkaerőkölcsönzéssel összefüggő jogviszonyt nem. A munkaerőkölcsönzés tényének megállapításához ugyanis nem

elégseges, hogy a felek közötti megállapodásban a munkavállaló tudomásul vette, előre egyeztetett időpontban a munkáltató jogosult munkaerőkölcsönzés keretében is foglalkoztatni.

[28] A felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében az anyagi pervezetéssel összefüggő mulasztásokra és hiányosságokra. Ezzel szemben a tárgyalási jegyzőkönyvekből megállapítható, hogy a felek részéről a tárgyalásvezetéssel kapcsolatban kifogás nem merült fel, a felperes által az eljáró bírónak tulajdonított nyilatkozatokat a jegyzőkönyvek nem támasztják alá.

[29] Az elsőfokú bíróság eleget tett a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos kötelezettségének és a döntését megfelelően indokolta. A becsatolt iratok alapján nem lehetett megállapítani a felperes és az alperesek közötti munkaviszony létrejöttét. Önmagában egy iratban a munkavállaló kifejezés használata sem alapozza ezt meg. A felperes mindezek alapján alaptalanul állította a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eszközeit figyelmen kívül hagyta.

[30] Az elsőfokú bíróság a 10. sorszámú jegyzőkönyvben részletes tájékoztatást adott a jogi képviselő nélkül eljáró felperesnek, a felhívás ellenére azonban a felperes nem jelölte meg, hogy az I. és II. rendű alperesekkel milyen jogviszonyban állt. További bizonyítékokat nem csatolt és bizonyítási indítványt sem tett, nem jelölte meg a jogalapját a követelésének, a sérelemdíjjal összefüggésben érdemi tényállítást sem tett és arra sem tett előadást, hogy milyen konkrét magatartással sértette az I. rendű alperes a személyiségi jogát. Felhívás ellenére sem a munkaviszony fennállása, sem a munkabérkövetelés, sem a sérelemdíj tárgyában nem tett releváns tényállítást és bizonyítási indítványt.

[31] Az elsőfokú bíróság egyébként a II. rendű alperes tekintetében is helyes következtetésre jutott, amikor azt állapította meg a bizonyítékok alapján, hogy egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló jogviszonya állt fenn, amiből viszont további munkabér fizetési kötelezettség nem keletkezett.

[32] A perköltségre irányuló fellebbezés is alaptalan, mert az elsőfokú bíróság az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alkalmazásával járt el. Az I. rendű alperes jogi képviselője négy alkalommal jelent meg tárgyalás céljából, Nagykanizsáról Budapestre, ami oda-vissza úttal 2 x 220 km-es távolságot jelent. Megbízási szerződéssel igazolta a perben felmerülő költségeit, amely ügyvédi munkadíjból és útiköltségből állt. Ennek dokumentációját csatolta a periratokhoz. Ezeket egyébként az elsőfokú eljárás során a felperes sem kifogásolta.

A II. rendű felperes fellebbezési ellenkérelme

[33] A II. rendű felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, megfelelő jogi következtetések alapján érdemben helyes döntést hozott, ezért a felperes fellebbezése megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság kellően részletes tájékoztatást adott a bizonyítandó tényekről a releváns jogszabályok alapján. A felperes azonban ennek ellenére további tényállításokat, bizonyítási indítványokat nem tett. A II. rendű alperes fenntartotta az érdemi ellenkérelmében foglaltakat.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[34] A felperes fellebbezése a per főtárgya tekintetében alaptalan, a perköltséget illetően részben alapos.

[35] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló értékelésével, a releváns jogszabályok helyes alkalmazásával érdemben megalapozott döntést hozott.

[36] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek során figyelembe vette a Pp. 110. § (3) bekezdését, amely alapján a felperesi nyilatkozatokat tartalmuk szerint értékelte.

[37] A felperes a fellebbezésében az anyagi pervezetés alaptalanságát, továbbá a becsatolt bizonyítékok téves, illetve hiányos értékelését állította.

[38] Az elsőfokú ítélet megváltoztatására, illetve hatályon kívül helyezésére a fellebbezési érvelés alapján nem volt lehetőség, az ügy érdemére kiható jogszabálysértés hiányában.

[39] Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, hogy a felperes a keresetében az Mt. XVI. fejezetében szabályozott munkaerő-kölcsönzés alapján kérte az alperesek marasztalását, az általa becsatolt okirati bizonyítékok alapján.

[40] Az Mt. 218. § (1) bekezdése szerint a munkaerő kölcsönzésre irányuló munkaszerződésben meg kell állapodni abban, hogy a szerződés kölcsönzés céljából jön létre, továbbá meg kell határozni a munkavégzés jellegét és az alapbért. A 214. § (1) bekezdése

szerint a kölcsönbeadó munkáltató a vele kölcsönzés céljából munkaviszonyban lévő munkavállalóját - az Mt. 217. § (1) bekezdése alapján vele szerződéses jogviszonyban álló kölcsönvevőnek – ideiglenesen, munkavégzésre átengedi.

[41] A Pp. 265. § (1) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában, a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el. Ezért a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli.

[42] A felperesnek tehát nem volt elégséges a kölcsönvevő munkáltatóval kapcsolatos állításokat tenni, mert a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében azt is bizonyítania kellett, hogy mely cég, vagy cégek minősültek kölcsönbeadó munkáltatónak, figyelemmel az Mt. 217. §-ában rögzítettekre is.

[43] Az anyagi pervezetéssel összefüggő hiányosságok nem voltak megállapíthatók, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az előbbiekből kifejtettekhez igazodóan, a Pp. 237. § (1) - (3) bekezdései alapján tájékoztatta a feleket arról, hogy a felperes egyes perfelvételi nyilatkozatait, mennyiben találja hiányosnak, ellentmondásosnak. Azt is közölte, hogy a keresetben állított egyes tények bizonyítása a felperest terheli, ezen kívül további kérdésekkel járult hozzá a jogvita tisztázásához. Mindezt alátámasztja a 20.M.70.291/2023/10. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv tartalma, amelyben a tanács elnöke az egyszerűsített foglalkoztatásra vonatkozó jogszabályi rendelkezésekről, továbbá a munkaerőkölcsönzéssel kapcsolatos jogi szabályozásról is tájékoztatást adott éppen azért, mert a felperes jogi képviselő nélkül járt el. Rögzítette azt is, hogy a munkaerőkölcsönzéssel érintett cégek perben állása ilyen irányú kereseti hivatkozás esetén nem mellőzhető.

[44] Az elsőfokú bíróság a munkaviszony létesítésével kapcsolatban is felhívta a felperest arra, hogy további tényállítások és bizonyítási indítványok megtétele szükséges annak érdekében, hogy a munkaviszony, illetve a kölcsönbeadó gazdasági társaság beazonosítható legyen. A becsatolt iratokat nem találta elégségesnek, ezért további bizonyítékok előterjesztésére hívta fel a felperest, a sérelemdíjjal összefüggő kereseti állításaira is kiterjedően. A felperes a tényállításai, jogi indokai, jogi érvelése kiegészítésére, további indítványai előterjesztésére megadott határidőben a napi munkavégzéseket követő munkabérek átutalására csatolt okiratokat, amely szerint az Szövetkezet1, a Gazdasági társaság1 és a II. rendű alperes részéről történtek átutalások egy-egy munkanapra vonatkozóan. Az ezt követően tartott tárgyaláson (20.M.70.291/2023/15.) a felperes úgy nyilatkozott, hogy további tényállítása, bizonyítási indítványa nincs. Az általa becsatolt iratokon feltüntetett további két munkáltatót alperesként nem jelölte meg, keresetet velük szemben nem terjesztett elő.

[45] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértése nélkül járt el, mert a felperes által hivatkozott valamennyi okirati bizonyítékot értékelte az érdemi döntés meghozatala során.

[46] Nem vitatott peradat, hogy a felperes az I. rendű alperes által üzemeltetett szállókon végzett munkát, részben a II. rendű alperes, részben a perben nem álló Szövetkezetl és a Gazdasági társaságl által közvetített munkák kapcsán. Az okirati bizonyítékok azt támasztották alá, hogy ezen munkáltatók alkalmi foglalkoztatás keretében adtak munkát a felperesnek és annak megfelelően teljesítették a közterhek befizetésével, a foglalkoztatás bejelentésével és a munkabér kifizetésével kapcsolatos kötelezettségeiket.

[47] Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon következtetésével, hogy a járványügyi intézkedések idején elrendelt kijárási tilalom miatt kiadott nyomtatványon az „alkalmazott” kifejezés az egyéb bizonyítékokat is figyelembe véve nem igazolta, hogy a felperes és az I. rendű alperes között munkaviszony állt fenn, illetve egy ilyen tartalmú nyilatkozat az Mt. 45. §-ára figyelemmel nem keletkezett munkaviszonyt. Munkaerőkölcsönzés esetén a kölcsönvevő eltérő rendelkezés hiányában nem kötelezhető munkabér megfizetésére, ilyen rendelkezésre a felperes sem hivatkozott. A Pp. 217. § (2) bekezdése kifejezetten azt tartalmazza, a felek megállapodhatnak abban, hogy a munkabéren kívüli juttatást a munkavállaló közvetlenül a kölcsönvevőtől kapja. A munkabér kifizetése ebből következően a kölcsönbeadó munkáltató kötelezettsége. A felperes nem jelölt meg olyan jogszabályi vagy szerződéses rendelkezést, amely alapján munkaerőkölcsönzés egyértelmű fennállása esetén az I. rendű alperes kölcsönvevőként köteles lenne a keresetben megjelölt és munkavégzéssel nem töltött 2021. május és június hónapra munkabért fizetni. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el az I. rendű alperessel szembeni keresetet.

[48] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével a II. rendű alperessel összefüggésben is. A II. rendű alpereshez kapcsolódó kérelmében a felperes 2021. júliustól 9 havi munkabér megfizetését kérte, azonban a keresetében nem jelölte meg, hogy ezt a követelését mire alapítja, ugyanis munkavégzésre nem hivatkozott. A felek között létrejött megállapodás kizárólag alkalmi foglalkoztatásra irányult, az alapján a II. rendű alperes nem vállalt kötelezettséget a felperes folyamatos munkával történő ellátására. A munkabérfizetési kötelezettség legfeljebb abban az esetben lett volna megállapítható, amennyiben a II. rendű alperes foglalkoztatja a felperest a peresített időszakban és a munkabért számára nem fizeti meg.

[49] A szerződésnek azon rendelkezése, miszerint a munkáltató jogosult munkaerőkölcsönzés keretében történő foglalkoztatásra is, önmagában nem bizonyít munkaerőkölcsönzéssel összefüggő foglalkoztatást a perbeli időszakra. A szerződő felek megállapodása arra vonatkozott, hogy a II. rendű alperes a munkaszerződésben köteles feltüntetni, amennyiben kölcsönzéses jogviszony keretében foglalkoztatja a felperest és ilyen esetekben a munkáltatói jogkör gyakorlója a kölcsönvevő cég. A felek közötti szerződés azt is tartalmazta, hogy a munkáltató előre egyeztetett időpontokban, bármikor jogosult

kölcsönzéses jogviszonnyal történő foglalkoztatásra. Nem volt bizonyított azonban, hogy a II. rendű alperes mely időpontokban foglalkoztatta a felperest a közöttük létrejött szerződésnek megfelelően munkaerő-kölcsönzés keretében, kizárólag az alkalmi foglalkoztatás volt bizonyított. A felperes által becsatolt levelezések, így a Gazdasági társaság1 képviselője, a Gazdasági társaság1 képviselője által írt levelezés is azt támasztotta alá, hogy a felperes nem munkaerőkölcsönzés keretében, hanem alkalmi munkavállalóként egyszerűsített foglalkoztatás keretében végzett munkát. Emiatt a 2021. júliusától előterjesztett munkabér követelés elutasítása volt indokolt.

[50] A felperes arra hivatkozott a fellebbezésében, hogy a három társaság felváltva foglalkoztatta és jelentette be alkalmi munkavállalóként, melyek közül kettőnek azonos a székhelye. Mindezen tényekből sem lehetett azonban a felperes kereseti állításait alátámasztó következtetésekre jutni.

[51] Az elsőfokú bíróság a keresetet teljeskörűen elutasította, ami kiterjedt az I. rendű alperessel szemben előterjesztett sérelemdíjjal összefüggő kérelemre is. Az ítélet indokolásának hiányosságára a felperes a fellebbezésében nem hivatkozott, de a keresetében sem adott elő érdemi tényállást, jogi érvelést a magánélethez fűződő személyiségi joga megsértésével és az emiatt elszenvedett hátrányokkal összefüggésben. Ezért a másodfokú bíróság azzal a kiegészítéssel hagyta helyben az elsőfokú bíróság döntését, hogy a perben nem nyert bizonyítást az I. rendű alperes részéről Alkalmazott1 nevevel, vagy a felperes foglalkoztatásának elmaradásával összefüggő, a felperes magánélete sérelmével járó személyiségi jogsértő magatartás, ezért a Ptk. 2:52. § -a alapján a sérelemdíj megfizetésére irányuló kereset is megalapozatlan volt.

[52] A felperes alaptalanul sérelmezte a Fővárosi Törvényszék Munkaügyi Kollégiuma kizárására irányuló kérelme elbírálását. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az 1.Mpkk.35.067/2023/3. sorszámú végzésében részletesen indokolta, hogy a kizárás iránti kérelmet miért találta alaptalannak. Ezzel összefüggésben jelen bíróság szükségesnek tartja rögzíteni, önmagában az a körülmény, hogy a bíróság a féltől eltérő álláspontot képvisel vagy a perbeli érdekeivel ellentétes döntést hoz, még nem igazolja, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét jár el, továbbá nem alapoz meg kizárásra vezető elfogultságot.

[53] A perköltséggel összefüggő fellebbezési kérelem részben, az útiköltség körében volt alapos. Az elsőfokú bíróság az IM rendelet 2. § (1) bekezdése a) és b) pontjára alapította a döntését és az ügyvédi munkadíjon felül útiköltségként az I. rendű alperes javára 540.000 forint + áfa, a II. rendű alperes javára 13.200 forint + áfa megfizetésére kötelezte a felperest. A jogi képviselők azonban az IM rendelet 2. § (1) bekezdés b) pontja ellenére nem igazoltak útiköltséget a perben, ezért útiköltség megtérítésére nem tarthattak igényt. A másodfokú bíróság ezért ebben a körben az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és az útiköltség megfizetésére történő rendelkezést mellőzte. A felperes az ügyvédi munkadíjat is eltúlzottnak találta a fellebbezésében. Az elsőfokú ítéletben az IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontjára alapított 120.000 forint, illetve 108.000 összegű munkadíj a perben kifejtett képviselet

munka- és időigényességét figyelembe véve nem minősült eltúlzottnak, ezért ebben a körben az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alkalmazása nem volt indokolt.

[54] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 382. § (2) bekezdése alapján a jogi indokolás előbbi kiegészítésével helybenhagyta, a perköltség tekintetében részben megváltoztatta.

Záró rendelkezések

[55] A felperes a fellebbezési eljárásban az ügy érdemét illetően pervesztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek perköltségét megtéríteni. Az I. rendű alperes az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján számította fel a perköltségét 76.200 forint összegben. A II. rendű alperes a fellebbezési eljárásban nem érvényesített perköltség igényt. Az I. rendű alperes által felszámított perköltség mérséklése nem volt indokolt, az összeg arányban állt a fellebbezési eljárásban kifejtett képviseleti tevékenységgel. Ezért az ítéltábla a költségjegyzéknek megfelelően kötelezte a felperest az I. rendű alperesi perköltség megfizetésére.

[56] A fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés a Pp. 525. §-a alkalmazásával a Pp. 102. § (6) bekezdésén alapult.

[57] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2024. május 23.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró